

શ્રી. ૨૦-૪-૧૩

મંબાજી માતાના ગરબા.

રચનાર

શેઠ. દોલતરામ ખેમચંદ-અડાસજી વાળા.

ઠે. હરવાળના ખાંસે સાહપુર-અમદાવાદ.

ઝપાવી પ્રસીદ્ધ કર્તા.

શા. તુલજીરામ ચમનલાલ.

ઠે. જીવજી કમળસીની પોળ સાહપુર-અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૧ લી. પ્રત ૨૫૦ સને ૧૯૧૩

અમદાવાદ-પીરમજાના રોજ ખાંસે શ્રી સત્ય સંજર પ્રીટીંગ
પ્રેસમાં પટેલ કિયાભાઈ ચકુભાઈએ છપાવી.

ક્રીંમત અમરાશી.

પ્રપન્ને

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાશ્ટ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૬૬૫

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ કોશીય માતાના ગરબા

વિષય ૮-૨૨

૪૬૭

શ્રી અંબાજીમાતાના ગરબા.

મંગળાચરણ.

સરસ્વતી સમર સુદ્ધ મને,

મેહર કરો મુજ માત;

અંબાની ઉપાસના,

પ્રીતિ આપો હાથ.

૧

દયાળુ દેવી તમે,

આરાસુરમાં વાસ;

દાસ દોલત કરગરે,

સર્વની પુરો આશ.

૨

જીવ્યાએ જસ અપજો,

ગુણ ગાઉ ભરપુર;
 નામ જપુ નારાયણી,
 તું દેવાંધી નુર.

૩

શક્તિ સમરણ સુખ મળે,
 દુઢે ભવજળ જળ;
 સેવકને સંતોષવા,
 ધાન્યો દીનદયાળ.

૪

ગરબી.

અલખેલી તે અંખે માવડીજે,
 માજી વાર કરો કેમ આવડીજે. અ. ૧
 માજી આરાસુરમાં ખીરાજતાંજે,
 સદા સેવક તણે શીર છાજતાંજે. અ. ૨
 કરી કરૂણા કાળીમાં આવીયાંજે,
 સર્વ ભકત તણે મન ભાવીયાંજે. અ. ૩
 માધો ઉપર મેહર કરી તમેજે,
 પારે દર્શન પ્રેમથી આવું અમેજે. અ. ૪

દીઠું તેજ મન માર ત્યાં મળ્યુંને,
 આઘ્ય શકિતનું નાસ નજરે લહ્યુંનેઅ. ૫
 નામ વીસત વાર કરી ઘણીને,
 માના મંડપની શોભા બહુ બણીને.અ. ૬
 માજી મહીમા માધાનો વધારીઓને,
 એનો આત્મ ઘણો સુધારીઓને. અ. ૭
 ચાલી કીરતી ગામે ગામ શહેરમાંને,
 કરે ભકિત સદા રહે લહેરમાંને. અ. ૮
 મીલવાળા જુગલદાસ જાણીને,
 ચીનુભાઈ સપુત્ર પ્રમાણીને. અ. ૯
 ચીંતા ચીતમાં ભરેલી ટાળવાને,
 આપ અધાર કર્મને બાળવાને. અ. ૧૦
 આવી મંડપ શીશ નમાવીઆંને,
 માજી મનના તે વેહેમ બતાવીઆંને. અ. ૧૧
 ચીત ચોટ્યું ચરણમાં માતનાને,
 ટુટ્યા મનસુબા જુદી જુદી ભાતનાને.અ.૧૨
 સતર વરસનો સમયો પોલતાંને,
 અભય બાણી અંબા મા પોલતાંને.અ. ૧૩

ટળી ચીંતાને મન હરખ્યા ધણુંજે,
 માન વાંધું તે માત અંબા તણુંજે. અ. ૧૪
 રવીવારે પારે આવી પુજતાજે,
 લાવે મીઠાઈ મેવા મન સુજતાજે. અ. ૧૫
 કરી બંદગી ધણા ગુણ ગાય છેજે,
 એમ માણ તે પ્રસન્ન થાય છેજે. અ. ૧૬
 આવે જન ધણા ગામ ગામનાજે,
 સઉની પુરણ કરે મન કામનાજે. અ. ૧૭
 મેહર કરીને દુઃખડાં કાપજેજે,
 દોલતને અભયપદ આપજેજે. અ. ૧૮

વીસતમાની ગરબી.

વીસત વડવાળીરે માત માહારી,
 આરાસુર સોભતાં તે,
 કાળીમાં ભાળી. વીસત. ૧
 પધાર્યા મા પ્રેમસુને,
 મહીમ તો વધારે;

બીસત. ૬

ખરા ખરા ખ્યાલ દીડા,
 હેત વધ્યું ભારે;
 મન મનોરથ પુરા કરા,
 ટેક ધરે ત્યારે. વીસત. ૭
 ચીનુભાઈનાં ચીત વર્યા,
 મઠ કરાવો મોટો;
 મંભાયા મેહેર કરો,
 કદી નાવે ટોટો. વીસત. ૮
 કેલૈયે એ કામ કીધું,
 ફરતી મેલી જળી,
 રમવાને આવો;
 એ મોતીયાં વાળી. વીસત. ૯
 ગડર નાંખી ધાણુ વાળુ,
 ઉપર બાંધો માળો;
 ભકતાંને માંથે અંબા,
 તું છે રખવાળો. વીસત. ૧૦
 વીસત વાંચે મેલડી તું,
 પ્રેમથી પુનઃજી;

ઘોઘો માંહી ધુધવે,
 માંહકે ચરા દેખાણી. વીસત. ૧૧
 મેહર કરી માવડી,
 મુજ આશ કરી પુરી;
 દોસત કહે દેવ તમે,
 લેખે લો મનુરી. વીસત. ૧૨

લાવણી.

(કાયાનો રંગ કાચેરે જોને પ્રાણી—એ રાગ.)

વીસત વડવાળીરે માત મારી,
 મેહર કરી માણ તમે;
 તે કાળીમાં ભારી વીસત એ ટેક.
 પધાર્યો મા પ્રેમથીને,
 મહીમા વધાર્યો;
 માધા ઉપર મેહર કરી,

આત્મને તાર્યો. વીસત. ૧

સેવક જન પાદ આવે,

છે સારા સારા;

દુખીઆં પોકાર કરે,

તોરા દરબારા.

વીસત. ૨

ભાવે ભાવે ભેટણાં,

પુલ હાર ન્યારા;

જળહળ જ્યોત જળે,

તેજ બીંબકારા.

વીસત. ૩

પારાના પસાયથી તો.

ભુત પ્રેત નાશે;

વાંઝીઆને પુત્ર આપે.

પુરણ કરે આશ.

વીસત. ૪

ચીનુભાઈના ચીતમાંએ,

ચટપટ લાગી;

ભ્રમણાઓ ભુલ્યાને,

ખટપટ ત્યાગી.

વીસત. ૫

ખરા ખરા ખ્યાલ આપ્યા,

હેત વધ્યું જ્યારે;
 મન મનોરથ પુરીઆરે,
 ટેક ધર્યો જ્યારે. વીસત. ૬
 વીસત વાંસે મેલડીતો,
 પ્રેમથી પુજાંણી;
 ઘાઘો માંહી ધુવવેને,
 કેશરા ભેગો દેખાંણી. વીસત. ૭
 મહેર કરા માવડીને,
 આશા કરા પુરી;
 દોલત કહે દેવ તમો,
 લેખે લ્યો મનુરી વીસત. ૮

અંબાજીની લાવણી.

આરાશુરવાળી રે, લહેરી અંબા.	૧
લાગે તાળી રે, લહેરી અંબા	૨
શરૌવર આરોરે, લહેરી અંબા.	૩
જળહર પાજોરે, લહેરી અંબા.	૪

શરોવર ઝીલેરે, લહેરી અંબા.	૫
પાપદળ પીલેરે, લહેરી અંબા.	૬
શરોવર ન્હાવાંરે. લહેરી અંબા.	૭
ગખડ જવારે, લહેરિ અંબા.	૮
કોટશ્વર જધએરે લહેરી અંબા.	૯
સરસ્વતી નાહીએરે, લહેરી અંબા.	૧૦
વીમળનાં દહેરાંરે, લહેરી અંબા.	૧૧
શોભે ભલેરાંરે, લહેરી અંબા.	૧૨
અદલ ઘંટવાજેરે, લહેરી અંબા,	૧૩
શીવકશીર છાજેરે, લહેરી અંબા.	૧૪
શોભાછે શારીરે. લસેરી અંબા.	૧૫
તેજ છે ભારીરે, લહેરી અંબા.	૧૬
ચોઘડીઆં વાજેરે, લહેરી અંબા.	૧૭
નાટકીઆ નાચેરે. લહેરી અંબા.	૧૮
હાલો હાલો જધએરે, લહેરી અંબા.	૧૯
અંબાના ગુણગાધએરે, લહેરા અંબા.	૨૦
મજરો લેશેરે, લહેરી અંબા.	૨૧
અભયપદ દેશેરે, લહેરી અંબા.	૨૨

ભવભીડ ભાગેરે, લહેદિ અંબા.	૨૩
કર્મરેખ જાગેરે, લહેરી અંબા.	૨૪
દયાળુ દેવારે, લહેરી અંબા.	૨૫
ક્રોનિત્ય સેવારે, લહેરી અંબા.	૨૬
સાલયકુળ રહેજેરે લહેરી અંબા.	૨૭
ખખરમારી લેજેરે, લહેરિ અંબા.	૨૮
દોલતપર રાજરે, લહેરી અંબા-	૨૯
શરણુરાખ માજરે, લહેરી અંબા.	૩૦

ગરબી.

અડાલજ આપેરે માતઅંબા,	
વાવના વીસામે રહ્યાં જોત્ય જગદંબા.	૧
અડાલજ વાવ દીસેછે રૂપાળી,	
ચણુતરમાં ચુનોનથી કામમીના કરી.	૨
દેવળ અંબાનું દીસેછે રૂપાળ,	
મુરતી મોહન ગારી અંદ અજવાળ.	૩
આબ્રણ અંગ દિસેછે માત સારાં,	

માથે મુગટ જડયો તેજ બીંબકારાં-	૪
કાને જડયાં કુંડળ ટીલડી રૂપાળી,	
હૈયેતો હારજડયા મોતીનીવાળી.	૫
હાથે જડયો ચુડલોને બાબુબંધ સારા,	
વેઢ વીંટી વાક ભલા નખ જણેતારા.	૬
જેર ઝાંઝર કડલાંકાંબી વીંછવા રૂપાળા,	
અનોપમ ઓઢણી માનેગળે મોહનમાળા.	૭
સ્વારી વાઘનપર ત્રીસુળ તેજ ભારી,	
અડાલજના ઓછબીઆ ધુનકરે સારી.	૮
પુનેમદીન ઓછવ બારમાશી થાવે,	
પ્રસાદિ પુરણુકરે માના ગુણુગાવે.	૯
ધુપદીપ આરતી હવન હોમસારા,	
ઘણાં વધામણાં માના દરબારા.	૧૦
ભક્તિકરે ભાવશુને પ્રેમે પાયલાગે,	
વસ્તીની આબાદરાખો દોલત એમ માગે.	૧૧

ગરબી.

રામ—મહી ઢગેશેરે એદેશા
 મોતીશા નામે વહેપારીઓરે,
 તેનેભર્યાં તાંબારે ઝાઝ. આરાસુર
 વેહેપારે વણીકતો નીસરોરે,
 જવા ખંદર જવાકાજ. આરાસુર
 સાથે કુટુંબ કબીલો નીસરોરે,
 જેના મનમાં છે મોટીઆશા. આરાસુર
 જઈ જવેતે માત્રે ખપાવીઓરે,
 ત્યાં રહ્યા તે માસ છમાસ. આરાસુર
 લાભલેધ ઘરે જવા કારણેરે,
 ઘણીકુંસે ચલાન્યા વાહાણુ. આરાસુર
 મનમાં તે હરખ માતો નથીરે,
 આન્યા મધ્ય દરિયા પ્રમાણુ. આરાસુર
 વીકટ વેળાનો વાયુ વાયછેરે,
 વાહાણુ કવાણુ તેનિવાર. આરાસુર
 આશા નવ રહી જીવ્યા તણીરે,

દીન દુખ તણોનહીં પાર.	આરાસુર
ઉંચુ જીવેતો ભાળે આભલુરે,	
નીચે જીવે ભાળેછે નીર.	આરાસુર
માત્ર જસેને બાલક દુખસેરે,	
વળી દુખે નારીને શરીર.	આરાસુર
હવે કુણમતી હશે માહરીરે,	
આંખે વહેછે આંસુડાંનીવાર.	આરાસુર
પુરવ પાપમારારે ઉદે થયારે,	
પછી કરવા માંડયો પોકાર.	આરાસુર
તમે ધાળે આ અંબા માવડીરે,	
બાળા શક્તિ સાંભળજે પ્રુમ.	આરાસુર
અર્ધુવાહાણ અર્પણછે તુજનેરે,	
તારા નામની છે હવે મુમ.	આરાસુર
મારી અરજ ધરો મા ઊરમારે,	
તારા ખોળે છે મારાં શીશ	આરાસુર
સુણી પ્રુમ આરા સુર ઉઠીઆરે,	
ઝાઝ તારવા તેણે દીસ.	આરાસુર
વાઘન ઉપર સ્વારી માતનિરે,	

હાથ લીધોછે ભાલો ત્રીશુળ.	આરાસુર
ઝાઝ તાર્યું દરીયામાંથી દેવીએરે.	
દુઃખકાઠયું તે જોતાંદુર,	આરાસુર
એધું વહાંણુ અધ્યું માતનેરે,	
જગતમાં રાજ્યુ જોનેનામ.	આરાસુર
ગુણ કેટલા હું ગાઉમાતનારે,	
દાસ દોલતનો વિસરામ.	આરાસુર

ગરબી.

ધનધનરે આરાસુરવાળી ધડુલીઓ ધુમેછે,	
તારા નામનિ લાગી તાળી ધડુલીઓ.	
આરાતે સુરમાં અંબામા શોભતા.	
ત્યાં આંવ્યાં બહુચરખાળી.	ધડુ
દક્ષિણમાંથી ચુળજ પધાર્યા,	
પાવેથી આંવ્યા કાળી,	ધડુ
ચારે ભગની ચાચર ઉપર,	

રાસરમે લટગળી.	ધડુ
બ્રહ્માજી આબ્યાને સાથ સાવંત્રી.	
તનમન લાગી તાળી.	ધડુ
શંકર સાથે પાર્વતી સોભતાં,	
તેજ તણાં બીંબકારી.	ધડુ
વિશ્નુ વાલપણુ ધારી પધારીયા,	
લક્ષ્મી આબ્યાં રૂપાળી.	ધડુ
ઈંદ્ર વરૂણને કુળેર આવીઆ,	
સોભા બનીબહુ સારી.	ધડુ
તેત્રીસ કરોડ દેવ વીમાને આવીઆ,	
સાથે છે અપહરા ન્યારી.	ધડુ
દેવાંગના દીલ રીઝીને આવીઆં,	
અજીવાયુ ઉદગારી.	ધડુ
દેવતણી મેહની આરાધર સોભતી,	
સરહ પુનેમ અજવાળી.	ધડુ
જગઝગ ઝબકે છે, દીવડા,	
હસી હસી લેછે તાળી.	ધડુ
રાસ રમેછે નેહ નમે છે,	

ઝાંઝરની ઝમકારા.
 નૈતમ નાટક હસી રમી ગાયછે,
 હરખ થયો છે ભારી.
 ઇંદ્રિયુરી સમ શોભા દેખાયછે.
 જોતાં રસીલી રૂપાળી.
 દાક્ષત કહે એ દેવીને દેખતાં,
 મરે મરણ ભયભારી.

ધડુ

ધડુ

ધડુ

ધડુ

અંબામાની ગરબી.

આહય શક્તિ તુનેજાણી લેરીમા.
 તને પ્રગટ જુગ પરમાણી લેરી.
 તને વેદપુરાણે વખાણી.

લેરીમા ૧

પ્રથમ આહય શક્તિમા અંબા.
 વછી પવનને પાણી,
 બ્રહ્મા વીરનુ સર્વે કલ્યા પણ;
 તુ કોઈથી ના કળાણી
 આહય શક્તિએ બ્રહ્મા પ્રગટયા

લેરીમા ૨

વીજી આજીવારા. -

વરવાની જાણે ના પાડાનો

હુતા સંને પર જાણા.

ત્રીજી વારે શીવ ઉપાયા,

વરવા નિહા કીધી

જિપાયા માટે માત માહારી

તો કાયા બદલી લીધી

એકરૂપ બ્રહ્માણી ધરીયું

બીજી લક્ષ્મી રાણી

રૂપ પાસટી નવા નવા ધરિયાં

પછી થયાં રૂદ્રાણી

શક્તિએ શકર સરૂપ્યા

જળથલ વન કટી ભારી,

પહાડ પરવત નાગનવકુળ

વાડી બનાવી સારી

દેવ દાનવ સર્વ ઉપાયા

જીવ જંતને પંખી

લક્ષ્યોરાશી જીવાયોનાં

લેરીમા ૩

લેરીમા ૪

લેરીમા ૫

લેરીમા ૬

કોહી કુંજર મંખી
 અકળ સરૂપી આપ બીરાજે,
 ભક્તની પાત્રણ હારો;
 લીડ પડે મા સમરે તુજને,
 સેહેજે પાર ઉતારો.
 મોતીશાનાં વાહાણુ દુખ્યાં,
 સમર્યા આરાસુર રાણી.
 વાઘ ઉપર કરી સ્વારી,
 દુખતાં લીધાં તાણી
 દૈતોનાં દલ છેદન કરીયા,
 ભકતોને ઊમાર્યા
 રાય વૈરાટનાં અન્નજ પુર્યા,
 ચંડ મુંડને માર્યા
 સોની કેરી સહાય કરીમા,
 નાંમ વાઘેસરી ધરીયું.
 હરેક કામ વીક્રમનાં કરીયાં,
 હરસીવ એવું ઠરીયું.
 તે દેવી આરાસુર શોભ,
 નજરે મેંતો ન્યાસી

લેરીમા ૭

લેરીમા ૮

લેરીમા ૯

લેરીમા ૧૦

લેરીમા ૧૧

૪

મનના મનોરથ સરવે પુર્યા,
 પાપ હીનાં પર જલ્લી
 જનમ મરણના ફેરા ટળીયા,
 તુમ હર્શનિ પરનાપ.
 હાસ દોલતને અભય પદ આયુ',
 પાપ કરી દવો માફ

લેરીમા ૧૨

લેરીમા ૧૩

ગરબો.

આજ ગરબે રમે છે માત અળીકાંજે,
 પાણે વાગે તેં ધુધરીના ધમકારજે
 માથે શણગાર પેહયો છે શોભતાંજે,
 સૌ સેવકનાં મન લોંમતાંજે.
 સૌને વાયક મુકીને બોલાવીઆંજે,
 આજ ઇશ્વરી પાસે સૌ આવિઆંજે.
 આઠ્યા ખડુચર બાળી ચુવાળથીજે,
 મોઢા દેવ આઠ્યા કઠક મારથીજે
 પાવાગઢથી તે કાળકા આવિઆંજે,

આજ. ૧

આ. ૨

આજ ૩

આજ ૪

સાથે તુલસી તોતળાને લાવિયાંજો કોડ તેત્રીમ દેવતાસ જોવા મળ્યાજો.	આજ ૫
સરવે કામ મુકી પંથે પાળ્યાજો, દેવિ શાજન ગરબા ગાયછે જો,	આજ ૬
ત્યાં નવરંગ વાજાં વાયછેજો શેને હરખ ધણેરો મનમાંજો	આજ ૭
ધણું તેજ વાદ્યું છે તનમાંજો. પાએ ઝાઝરના ઝમકાર છે જો,	આજ ૮
કદલાં કાંખી તણા ધમકાર છે જો. કર કંકણ ચુડીઓ સોભતીજો,	આજ ૯
ઓઢણિઓ અનોપમ ઓપતિજો ફરે પુદ્દીને તાળી લે વળીજો,	આજ ૧૦
ગાય ગરબો તે માત વળી વળીજો માથે ગાગર બેડીયાં ધુમતાંજો,	આજ ૧૧
બાંહે બાંક્યાં બાંજી બાંક ધુમતાંજો માણ મધુરાં ગીત ગાન ગાયછે જો.	આજ ૧૨
તાથેઈ તાથેઈ નાટારંગ થાયછે જો તાવ મદંગને વેણા વાગતાજો,	આજ ૧૩

અંખા જમ મગ જેતો જગતિને.	આજ ૧૪
માના મંડપની શોભામાં નહી મણાને,	
જેવા સેવક આવી મદયા ધણાને.	આજ ૧૫
નર નારિ તે આનંદ પામીયાંને,	
શૌનાં દુઃખ સકળ ત્યાં વામીયાંને	આજ ૧૬
લેહેરી ગુણ તણે ભંડારછેને.	
ભક્તની તો પાલણુ હારછે જે	આજ ૧૭
પ્રેમધરીને પાર આવશે જે,	
મન માની તે મોજે લાવશેજ.	આજ ૧૮
માતા હરસનથી દુઃખ જાયછે જે,	
સદા આનંદકારી થાય છે જે.	આજ, ૧૯
ભક્તિથી મા નવ નીધી આપતાં જે,	
સેવકનાં સંકટ કાપતાં જે	આજ. ૨૦
આઘ શક્તિની શોભામાં નહિ મણાને,	
માને પારે સેવક આવે ધણાને	આજ. ૨૧
માની શોભાતો નીરખી ધણીને,	
રૂપ દીસે જણે પારસ મણીને.	આજ ૨૨
અનેક ભક્તનાં કાંમ કીધા ધણાને,	

માને નીતનીત આવે વધામણાંને.	આજ ૨૩
રાજ વિક્રમની વારે ચડ્યાંને,	
સંકટ વેળા મા જઈ ચડ્યાંને	આજ ૨૪
દેવ દાનવ તણાં દુઃખ કાંપતોને	
ગો બ્રાહ્મણને થીર કરી થાપતોને.	આજ ૨૫
જશ જુગમાં ઝાઝો વાપીઓને,	
માએ પુત્ર કરીને થાપીઓને.	આજ ૨૬
તે હરસીધ અંબા માવડીને,	
મને વાર કરો શીદ આવડીને.	આજ ૨૭
હરીએ મોતીશા વહેવારીઓને,	
ઝાઝ દુખતાં માએ તારીઓને	આજ ૨૮
વાઘ અસ્વારીએ વારે ચડ્યાંને,	
તેથી નાંમ તે વાઘેસરી પડ્યાંને.	આજ ૨૯
અનેક ભક્તનિ આશા પુરતાંને,	
તેને દુઃખ હરીદ્ર મુકતાં ને.	આજ ૩૦
તેથી નાંમ પડ્યું આશાપુરીને,	
તારીવાંણી મુર છે માધુરીને.	આજ ૩૧
રાજ વૈરાટે વિવા માંડીઓને,	

લેટકાવ્યાં ઝમરૂપને હાંડીઆંજો	આજ ૩૨
જન જમવા ફેરે કારણેજો,	
ઘણા કંદોઇ બેસાર્યા બારણેજો.	આજ ૩૩
સાત વાંનાનાં સુખડાં પડાવિઆંજો,	
રાયે કોઠાર ઝાઝા ભરાવિઆંજો.	આજ ૩૪
આવિજાનં પાંડવનિ તે સમેજો,	
ભીમ ભુપતે ખાવાને ભમેજો.	આજ ૩૫
રાયે દુત સાથ કોઠાર દેખાડીઓજો,	
ભીમસેનને તે હરખ પમાડીઓજો.	આજ ૩૬
જેને માહાદેવનું વરદાનઝેજો,	
તેને એક કોળીઆના સમાનઝેજો	આજ ૩૭
અમૃતપાન આરોગીઆંજો,	
રાય કોઠાર શહુ ખાત્રી થયાંજો.	આજ ૩૮
જન પીરસણાને કારણેજો	
રાય આળ્યા ટાઠારને બારણેજો.	આજ ૩૯
માંહી કકડો કે કોર દીકું નહીજો,	
ત્યારે દિલડુ ઉદાસી નીરવહીજો.	આજ ૪૦
ત્યારે મરવાની ઇચ્છા મન થઇજો,	

આવ શકિત તણે પાયે પડેજો.	આજ ૪૧
કર બાંધ્યા ને ખડમ ખાંધે ઘર્યુંજો,	
ભોગ લેજો ભવાની હું મરજો.	આજ ૪૨
માથે હાંહાં કહિને હાથ ઝાલાયોજો,	
રાય હાથેતે કોણજ આપીયોજો.	આજ ૪૩
એવા અનેક ખચારથી જગસેજો,	
તોજે કોઠાર કંઈ નહિ ખુટસેજો.	આજ ૪૪
દેવિ અંન દાનના પરતાપથીજો,	
નાંમ અંન પુરાણ થયાં આપથીજો.	આજ ૪૫
ચંડમુંડને ચોળીને મારીઆજો,	
દેવ ભકત સરવને તારીયાજો	આજ ૪૬
તેવી કરૂણા મુજ પર ક્રીજીએજો,	
મને નિતે તોરીણા દિજીએજો	આજ ૪૭
જેયાં ચામર ચીત ચળી ગયુંજો.	
મળ્યું અમરત વિષ ઢાળી ગયુંજો	આજ ૪૮
એગણીસેં અઢાવન આવીજો,	
દર્શન થયાંને મંન મગ્નકાવિઆંજો.	આજ ૪૯
માંણેક ઠારી પુનેંમની રાતજેજો,	

મુખ દિહુને મુખની સાતછેન્ને.	આજ ૫૦
વાર સુકરે દેવીન્યાળતોળ,	
રહયો ચરણાંગત મન વાળતોળે.	આજ ૫૧
ધરી ભાવથી ભક્તિ મેં કરીને,	
તમે વારે ચઢોને આરાસુરીને.	આજ ૫૨
દીન હયાળુ હયા હવે રાખીએને,	
સદા શેવકને શરણે રાખીએને.	આજ ૫૩
રાત દીવસમાં શરણાં આપનેને,	
મારાં દુખ દરીદ્ર કાપનેને	આજ ૫૪
અંતવેળામા વારેઆવનેને,	
મુનેલેવાને વૈમાંન લાવનેને	આજ ૫૫
ભીડ ભંજન ભુદરી માતછે ને,	
મારે તુહી વીવાતા તુહી માત છે ને	આજ ૫૬
માડી દાહારી તે દરશન દીજીએ ને,	
દીન દસવાર ખખરો લીજીએને	આજ ૫૭
સુપને પણ સમરણ તાહારૂને	
ભીડ વીવન નિવારણ માહરૂને	આજ ૫૮
સીધ કામ કરો જસનુગ આપીએને,	

મને સહાય પુત્ર કરી થાપીએજો	આજ ૫૬
હાસ દોલત અડાલજ આમ છે જો.	
તારા નામનીતો મોટી હાંમ છે જો.	આજ ૬૦
મનગમતી મોજો આપજોજો,	
માના દુઃખતી વેળાનો હાથ ઝાલજોજો	આજ ૬૧

ગરબો.

હાલો હાલો લેહરી અંખા જોવાને	
જોવા ભવદુખ જોવાને	હાલો
માનુ રૂપ જોઈ જાઉં બલીહારી;	
માના શણગાર ત્રિપર જાઉં વારી	હાલો
માથે માંથે તે ગુથ્યા મેંણીઆં.	
પાળે મોતિ પરાંવ્યાં જોણીઆં	હાલો
માને માથે તે મુગટ ખોરાજે છે	
ઉપર હીરલા જડેલા છાજે છે	હાલો
લીલીવટ ટીલડી બહુસારી	
આને નાકે મુકતા હજી વાળી	હાલો

લેણાટે દામણિ ખળકે છે	
હાર માંજેક મોતીના ઝળકે છે	હાલો
કંઠે નવસર હાર શોભે છે,	
ને દેખી મન મારૂ લોભે છે.	હાલો
તુસીપાટીઆં સાંકળી સારી છે,	
કાળી ગાંઠને મોતીયાં વાળી છે.	હાલો
ઝાલુ ઝુમણાં ને મોતીની માળા છે,	
કાને ટટોડા સોનેરી વાળા છે	હાલો
ટોટી અકોટીકાંને છાજે છે,	
વાશુશી વેણ બીરાજે છે	હાલો
દશ આંગળીએ વેઠને વીટી છે	
માંહે નંગજડીલી લીટી છે.	હાલો
માને હાથે ચુડલો ચળકે છે.	
માંહી હેમ કાંડણીએ ખળકે છે	હાલો
પગે કડલાંને કાંખી ગાજે છે,	
ઉપર અણવેટ વીછવા વાજે છે	હાલો.
પાએ ઝેરને ઝાંઝર ઝમકે છે.	
ઉપર નેપુર ધુવરી ધમકે છે.	હાલો

ધુધરી આગો ધાવરો ધમકેછે	
ચાખખી એડું ચી ચમકે છે	હાલો
લાલ ગુલાલ ઓઢણી જેણીછે.	
વાસુકી સરીખી વેણાછે	હાલો
ઓગણીસે અઠાવન સાતે,	
ચાય દરશન માએ હુકમ આલે	હાલો
માણેકઠારી છે અજવાળી	
ઘણીરાત શોભેછે રઠીઆળી	હાલો
શુકરવારે શોભા છે ભારિ,	
થયો દરશનથી આનંદઠારી	હાલો
કાંઈ દિલવીસે દયા દાખો	
દાસ દોસતન શરણે રાખો	હાલો

ગરખી.

હાલો જુવા ખુખી લેરી અંબાની,	
અંબાની જુગદંબાની.	હાલો ૮૬
મંડપની શોભા બહુસારી,	

આસપાસ જડેલીએ જરી.	હાલો ૧
કમાડ રૂપાને પતરે જડીઆંએ,	
ચોપાસે તે છત્ર મઢીઆંએ.	હાલો ૨
આંગીતે અનોપમ આપેએ,	
પુલ શુભાખના હાર આરોપેએ.	હાલો ૩
અષ્ટ ભુજને શણગાર બહુ સારા,	
બધા કરમાંહી સહસ્ત્ર ધારા,	હાલો ૪
ધુપ દીવાને આરતી થાયએ,	
સહુ પુલે મોતીડે વધાવેએ.	હાલો ૫
ઘંટ એંસીને આશરે વાજેએ,	
માની ગડગડ નોખત ગાજેએ	હાલો ૬
તરનારીતે ગરબા ગાવેએ,	
ત્યાં નાટારંગ બહુ થાયેએ.	હાલો ૭
ત્યાં નાટકીઆ બહુરીતે નાચેએ,	
તે દેખીને મન મારૂ રાયેએ.	હાલો ૮
મૃદંગને કાંશી વાજેએ,	
ત્યાં ભુંગળ ભણુણુ ગાજેએ.	હાલો ૯
ગીતગાન અતીશે થાયેએ,	

- સહુ મધુરા સ્વરથી ગાયછે. હાલો ૧૦
 નરનારી તો ગરબા ગાયછે,
 માતો નવનવાં લાડ લડાવેછે. હાલો ૧૧
 દેશદેશથી સંઘજ આવેછે,
 માને ભેટો ઘણેરી લાવેછે. હાલો ૧૨
 માના માનસરોવર નાહેછે,
 મંનગમતી તે મોળે પાવેછે. હાલો ૧૩
 માનો માનસરોવરછે પારો,
 માનો જુગમાં જલહળનો પારો. હાલો ૧૪
 ઘાખા ઉપર ત્રીસુળછે સારૂ,
 માનું દરશન મને લાગે પ્યારું. હાલો ૧૫
 તારા નામ તણી રટણા લાગી,
 મારા ભવ તણી ભાવટ ભાગી. હાલો ૧૬
 માણ મહર કરી ઉગારીલ્યો,
 ભવજલથી બુડતાં તારીલ્યો. હાલો ૧૭
 માણ આપોને મનુષ્યા દેહી લાલ્યો,
 જન્મ મરણનો ફેરા મટાવો. હાલો ૧૮
 જે અંબે માને નાંચેછે,
 તેને રેહેવું અડાલજ ગામેછે. હાલો ૧૯

ગરબી.

માજી અંબા તે રમવા નિસર્યા.

હો લેહેરી અંબીકા.

માએ શો લીધો શણગારરે,

હો લેહેરી અંબીકા

હો ૨

મા એ માથે તે ગુદ્યાં મેણીઆં હો,

માએ શીથે તે ભરીયાં સીંદુરરે

હો ૨

માને લીલાવટ ટીલડી શોભતી હો,

માને દામણીએ રતન જડાવરે

હો ૩

માને હાથે તે ચુડલો હેમનો હો

માની કાંકણીએ રતન જડાવરે

હો ૪

માને બાહે અંધ બેરખા હો

માને ફરતાં પુમનડાં ચારરે

હો ૫

માને પાએ પીંરાજી મોજડી હો

પાએ ઝાંઝરનો ઝમકારરે

હો ૬

માને પગે તે કડલાં શોભતાં હો

માની કાંબીએ રતન જડાવરે

હો ૭

માનો ધુવરી આજો વાવરો હો,	
માને સાળુડે કસમી કારરે	હો ૮
માને નાકે તે વાળીઓ સોભતી હો	
માને કંઠે નવસર હારરે	હો ૯
માને માથે મુગટ હીરે જડ્યો હો,	
માના રૂપ તણો નહી પારરે.	હો ૧૦
ત્રીસુળ હાથે શોભતુ હો,	
થયાં વાવ ઉપર અસ્વારરે,	હો ૧૧
વેઢવીંટી વળી તે પેઢેરીયાં હો.	
સૌ સેવકની કરતા સહાયરે,	હો ૧૨
વીમળ વણીકનો આળકો હો.	
માંમે લાવ્યો મોસાળરે,	હો ૧૩
નિશાળે ભણવા મુંઝીઓ હો,	
ભણ્યો વરસ બેચારરે,	હો ૧૪
ભણનાં ગણનાં ના આવડ્યું હો,	
વીમળ ચારે છે ગાયરે,	હો ૧૫
રૂટે રટણ લાગી છે તાકરી હો,	
સમરે છે અંબે માયરે,	હો ૧૬
ચીત ચોટ્યું માની ચાકરી હો,	

કરે રાત દીવસ સેવાયરે,	હો ૧૭
આરાસુરીતો વાહરે ચડયાં હો,	
વીમળને કહે મુખે માગરે,	હો ૧૮
ખેળે ખેસારી ખુસથી હો,	
મસન થયાં સોભાગરે,	હો ૧૯
પુત્ર કરીને થાપીઓ હો,	
શીર ઝિપર મુકયો હાથરે,	હો ૨૦
વીમળને કહે માગીએ હો,	
ઠેલ દીયો કરમાંડરે,	હો ૨૧
વીમળ કહે મા આપીએ હો,	
બુગમાં જસ ગવાયરે,	હો ૨૨
જૈન પ્રાસાદ કરાવીએ હો,	
શોભા તણો નહીં પારરે,	હો ૨૩
આવસપાણુ બહુ સોભતા હો,	
કામ કરો મીના કારરે,	હો ૨૪
જૈન બીખ પધરાવીએ હો,	
ત્રણ લુવનના રાયરે,	હો ૨૫
કાંમ નરાવો કુભારીઓ હો,	
ગાઉ છોટે ગાંભરે,	હો ૨૬

કોઠેશ્વરની વાટમાં હો,	હો ૨૭
ત્યાં બંધાવ્યાં ધામરે,	
દેહેરાં કરાવ્યાં દીપતાં હો	હો ૨૮
કર્યા અષ્ટાદશ વીસરે,	
મંત્રથી મંડાણુ માડીઆં હો,	હો ૨૯
માંહી પધરાવવા જગદીશરે,	
સંધ તેડાવ્યા સાંમટા હો,	હો ૩૦
પચરાતે અપરંપારરે,	
મંનના મનોરથ પુરીઆ હો,	હો ૩૧
વરત્યો છે જયજયકારરે,	
ભક્તી કર માની ભાવશું હો,	હો ૩૨
બોલ્યાં અંબેમાયરે,	
કોના પરતાપે પાંખીઓ હો,	હો ૩૩
વીનળ બોલ્યો ત્યાંયરે,	
ગુર પ્રતાપે સો મળ્યુ હો,	હો ૩૪
જગમાં જસ મહી માયરે,	
અંબા કહે તું ભુત્રીઓ હો,	હો ૩૫
વાંક કરંછું ક્ષમાયરે.	
મોજ વીચારી અસમે હો,	

કુલુ તણો પરતાપરે,	હો ૩૬
મુર પ્રતાપે બોલીઓ હો,	
રૂઠાં અંબે માતરે,,	હો ૩૭
વીચારી બોલ અલ્યા વાંછીઆ હો,	
રૂઠો છે તારો દીનરે,	હો ૩૮
બે ગુના માફી કર્યા હો,	
બોધ વીચારી વચનરે,	હો ૩૯
મુર ચરણ પ્રતાપથી હો,	
તપ બે કહે હવે નાસરે,	હો ૪૦
દીનસ રૂઠો તાહારો હો,	
હોએ મધ્યો હુતાસરે,	હો ૪૧
દહેરાં લાગ્યાં દાપતાં હો,	
બીમળ પામ્યો ત્રાસરે,	હો ૪૨
લય પાંમી પાછો વળ્યો હો,	
આવ્યો અંબે પાસરે,	હો ૪૩
માજી શરણે રાખીએ હો,	
કાંઈક એધાની રાખરે,	હો ૪૪
દીન દયાળુ દેવતા હો,	
કરણા મનમાં દાખરે,	હો ૪૫

ત્રણસોને પંચાવન બળ્યાં હો,	
પાંચ રહ્યા પ્રાસાદરે,	હો ૪૬
અનેક ભક્ત ઓધારીઆ હો,	
તમે જગત જનુની માતરે,	હો ૪૭
માણ અભય પદ આપતાં હો,	
મટાવો પરમાંદરે;	હો ૪૮
હું અપરાધી તાહરો હો,	
જાણે દુઃખની વાતરે,	હો ૪૯
તાળ માત્રા નથી જાણતો હો,	
ના જાણું રંગને રાગરે,	હો ૫૦
ગુણ ગાવા મંન ઉલસ્યુ હો,	
શરણે રાખો સોભાગ્યરે,	હો ૫૧
ઓહો વધારે જો પડે હો,	
આડો અવળો વાંકરે,	હો ૫૨
મજરો માનજો માહરો હો,	
ક્ષમા કરી મારો વાંકરે,	હો ૫૩
ઓગણીસે ઓગણસાડ છે હો,	
રૂડો તે આશો માસરે,	હો ૫૪
માંસુક ઠારી પુનમે હો;	

ચુકરવારે આસર,	હો ૫૫
મુખ દિહું મેં માતનું હો,	
છિવડયુ મારૂ ભાગ્યર,	હો ૫૬
દર્શન કીધાં દેવનાં હો,	
જોધ સત્રાળી જાગ્યર,	હો ૫૭
આનંદ વાર્થો અંગમાં હો,	
દુખ ગયાં રૌ દુરર,	હો ૫૮
દાસ દોલત મુખ માપ છે હો,	
હૃદય રહેજો હાથુરર,	હો ૫૯
વણીક જાત છે માહારી હો,	
સમરૂ વારંવારર,	હો ૬૦
બડળાતાં બુડતાં આવજો હો,	
ઉતારો ભવપારર	હો ૬૧

ગરબી.

મને અંબા જોયાના કોડરે,
આજ મન મારો,

આસ સુરમાં અંબા બીરાજે,	આજ ૧
છત્રી બેતાં કામ હાર્યો,	
માથે જળ હળ મુગટ બીરાજે,	આજ ૨
જેવો ગગનમાં તારો,	
અનોપમ ઓઢણીને જળ હળ મોતી,	આજ ૩
તેજ તણો અંબારો	
સંધ બહુ આવેને ભેટ વણી લાવે,	આજ ૪
માંન સરોવર આરો,	
અનેક ભક્ત ઓંચારણ ભુદરી,	આજ ૫
નુગમાં જળ હળ પારો,	
ભાવ ધરીને ભક્તી કરે તો,	આજ ૬
આપે ખુટ ભંડારો,	
દાસ દોલત શરણે તુમારે,	આજ ૭
જમના દુતને વારો.	

ગરબી.

મને ચાચર જોવાની વણિ હું પરે, ચાત્ર ચીત જઇએ.	
ચાત્ર ચીત જઇએને નીરમળ થઇએ, દુઃખની વાનો કહીએ.	ચાત્ર ૧
નજરે માનુ મુખદુ નીરખતાં, મનની મોજ થઇએ.	ચાત્ર. ૨
સરોવર નાહાવું ગીત ગાન ગાવું, ભકતી ભાવમાં રહીએ.	ચાત્ર ૩
મોટા દેવ દેવતા આદ્ય શક્તિ શેવના, મારકંડનું નામ લઇએ.	ચાત્ર ૪
રાત દીવસ તારી રટણા ઠરેછે, કેટલાકનાં નામ લઇએ.	ચાત્ર ૫
ભવતારણનુ નાવડું મા અંબીકા, એક જીલથી ગુણ ગાઇએ	ચાત્ર ૬
હું અપરાધીખાળક મા તાહરો, રાખો એટલે રહીએ.	ચાત્ર ૭

શ્રી. પરમેશ્વરનો થાળ.

સાખી,

- શ્રી પરમપદ પુરસોતમા, અખિલ બ્રહ્માંડના ભુપ.
 ચૌદ લોક પેંદા કર્યા, જોનાં અકળ સરૂપ. ૧
- પાટ પધારો ગ્રેમશું. દયા ધરીને મનં.
 દાસ વાયુક્તા ઢોળશે, નાથ કરો ભોજન. ૨
- દેહને એધરૂ દેવને, વિધ વિધના પરકાર-
 આરોગો અમરત કરી, વરણુવું વારંવાર. ૩
- પાતળી આજી પાટે પધારીએ,
 સદા સેવકનાં કાંમ સધારીએજો. પા ૧
- ભુઓ ઝગમગ જોતોછે જગતીજો,
 વાલા મોહનની મદંગ વાગતાજો. પા ૨
- વાલા શેવસુવાળીને સુખડીજો,
 દુધપાકે ભાગે ત્યાં ભુખડીજો. પા ૩
- તળ્યાં ચુરમાંને બડાં સુવાળીઓજો,
 ઊપર લાવસી લાવું એક કોળીઓજો, પા ૪

લાડુ બરફી જલેબીને ધેખરાંને,	
મોતીચુર મગદાળ ભેળાં કર્યાંને.	પા ૫
લાડુ મુનરફેણી શોભે વળીજે,	
ઝાઝમડાંની કાયલા છે તળીજે,	પા ૬
વડાં વેઢમીને રોટલી રસ ભરીજે,	
લાત્ર લજમાવા આવો કરૂણા કરીજે.	પા ૭
મુલા મોમરીને મેથી વઘારીઆંજે.	
વંત્યાકમે વાલોળ સઘારીઆંજે.	પા ૮
કેરી કરપટાં અથાણાં મેલીઆંજે,	
દુધ ભાત સાકર માંહી ભેળીઆંજે	પા ૯
કઠી રાઈતુ બન્યા માનથી માણાં જે,	
સીરો શેકયોને ત્રવાર્યાં છે ચગાજે	પા ૧૦
ઉપર લવીંગ સોપારી આપશુંજે;	
પાન બીડાં આપ પાટે થાપસુંજે	પા ૧૧
આપ આરોગો થાળ સ્વાદીઓજે,	
વઘે તેની કડ પ્રમાદીઓજે	પા ૧૨
દાસ દોસતને હવે દયા કીજીએજે.	
મારો મજ રોતે માની લીજીએજે.	પા ૧૩

ગરબી.

અરજ સુણોને આરાસુરી, બાળકનાં કકપાંત અંબેમાત. મનમાં હું માયો અતી ઘણો, ભાગવા મનડાંની ભ્રાત.	અંબે અરજ ૧
ભવદુઃખ ભંજન હાર અંબેમાતા, અરજ સુણોને આરાસુરિ મન અકળ ય અતી ઘણું, તુમ ચરણમાં છોચીત,	અંબે
રાત દીવસ રટણ કરે, મનમાં છે મોટી પતીત.	અંબે અરજ ૨
તમેતો આરાસુર શોભતાં, રંગ ભેર દીવસને રાત.	અંબે
નવનવા ખ્યાલ ખેલો સદા દુઃખીઆંની નવ બણો ખ્યાત	અંબે અરજ ૩
ખાવાં પાવાં ભોગ નવાનવા, ચાર ભગની સંગ સાર	અંબે

અસખત અતિશેષે આપને,
 અણુ ભર્યાં છે ભંડાર.
 અનંત શિધિ સીદ્ધિ ભોગવો,
 અંહીં બાળક પામેછે દુઃખ
 તેતે માતાજીને નવ ઘટે,
 કેટલીક વેળેએ ભુખ
 સંસાર સગપણ કોમ નથી,
 પેરપેર પ્રગટેછે કુલ.
 તુજ સગપણ મેં સાચુ લહ્યું,
 બીજુ ધારેલું તે ધુળ.
 ભ્રમણા માંહી હું ભુલો ભમું
 છબે જુ તુજ નાંમ.
 પરની આશા હવે નહીં કરે,
 પાસે નથી બે મદાંમ
 મોટાં માનિતરનાં છોકરાં,
 કરે જ્યારે પારકી અશ.
 દુનીઆમાં હું કો વાગતો,
 અતીશે પામશે ત્રાસ.

અંબે અરજ ૪

અંબે

અંબે અરજ ૫

અંબે

અંબે અરજ ૬

અંબે

અંબે અરજ ૭

અંબે

અંબે અરજ ૮

લોહપાસને જે આથડે,
 તતક્ષણ નીપજે હેમ.
 સર્વથી તિમર કેમ રહે,
 કેમ નથી ધારતાં એમ
 ખડ ઢગલોને મોટાકરે,
 અગ્ની અડે થાય રાખ.
 તેમ હું પાપી તુજ પદરજે,
 પોચસે મન અલીલાખ.
 એવો પોકાર પ્રભાતનો,
 બપોરાંની કરે ધ્રુમ.
 સંધ્યાના સાદૃશ્ય કરે,
 તે કેમ કરોછો ગુમ.
 અરજ સેં ઉરમાં લેતાં નથી,
 કેટલુંક માગોછો માન.
 બાળક બાળ હદ ટાળવળે
 સુ નથી સાંભળતાં કાન.
 બેઢેરાં થઇસું ખેસી રહ્યાં,
 વહેલાં ચડો મારી વાર.

અંબે

અંબે અરજ ૯

અંબે

અંબે અરજ ૧૦

અંબે

અંબે અરજ ૧૧

અંબે

અંબે અરજ ૧૨

અંબે

હાથ ત્રીશુળ લેઈ હું સથી
 થાજે વાઘે અસ્વાર
 માય વાછરાં ઉપર જીમંદાર,
 તમે જુડતાં ઝાલો ખાંડય.
 આઠ્યા વિના નથી છુટકા
 તુમ વિના જઈ શું ક્યાંય
 આજક અવગુણ અતિ વણા,
 માતા નવ ધરે મન.
 ખંખેરી ખોળે વાલે સદા
 જાણી પોતાનાં તંન
 મન કલ્પનાઓ પુરી કરે,
 જાતેથી વેઠીને દુઃખ
 તણી આશા નવ કરે
 સવળી વાને કરે મુખ
 તેમ તું માત્રીહાર મુજ નાથાં,
 હું બાળક તરો રાંક.
 કર્મ કઠોળ મુજ ટાળને
 ક્ષમા કરો મુજ વાંક
 સત જાણીને સેવું સદા,

અંબે અરજ ૧૩

અંબે

અંબે અરજ ૧૪

અંબે

અંબે અરજ ૧૫

અંબે

અંબે અરજ ૧૬

અંબે

અંબે અરજ ૧૭

લગી લગી લાગુછુ પાય.
 રખે કળજુગમાં લોપાઇ જતાં
 સાંભળને અંબે માય
 થોડું કંઈ ઘણું માનજે,
 મમં વચનના છે બોલ.
 વાર વીલંબ હવે નવ કરો
 ભક્તિનો રાખજો તોલ
 વાતે વડાં નહીં નીંપજે,
 દીલમાં લાવોને દયાય.
 નહીંનો દયો દરસન અંતરાય
 તુજ પાએ મુસ્તક મુકીને,
 સોંપી બેઠાછું પ્રાણ.
 વીલંબ હવે સુંકરવા કરો
 પ્રેમ ભક્તિ રૂદ્ધ જાણ
 માત જાણી બહુ બોત્રીઓ,
 દીલમાં ના ધરશે દુઃખ.
 બાળક જાણી વહેલાં આવજો
 સંધ્યાની વાને કરવા સુખ

અંબે

અંબે અરજ ૧૮

અંબે અરજ ૧૯

અંબે

અંબે અરજ ૨૦

અંબે

અંબે અરજ ૨૧

અંબે

અંબે અરજ ૨૨

ગુજ ભક્તિ પુન્ય પ્રીતી ધણી,
 નેમાં વાપરવા હયો હામ,
 અંત દેરા શરણ રાખજો
 દોસત છે તારે નામ

અંબે

અંબે અરજ રૂ

 ગરબી.

આરાસુરી આવજો વહેલો,
 સેવકને સમર્યા પહેલાં
 અ રાશુરી અરજ સાંભળોરે,
 મારા આતમની આધાર
 પ્રેમે પુણું તારા પાવણરે,
 તારી તાતી જાણી તરવાર.
 હયાળુ હયા હવે કરજો,
 બીપને વહેલા વળજોરે.
 વેરાટ રાયે લગ્ન આરંભ્યું,
 તેડી પાંડવની જન.
 ખટવાસી પકવાન પડાવ્યા,

એ રામ,

લેવા ઝાઝું માન,
 લીમે ત્યાં ભોજન કીધુરે,
 કડકે માંહી રહેવાના દીધુરે
 રોવક કડે છે સાંભળ રાજ.
 શું જમસે તારી જન
 વાસીંદુવાળીને ખાલી કયું,
 હવે નહીં પોહોચે જળ પાન
 જનૈયો જે ફેરવાળુ જે કરે,
 તેણું તાર નહીં ઉગરે
 વૈરાટને તો ચીંતા લાગી
 પુજ્યાંગોત્ર દેવાય.

કમલે પુંજ કરવા માંહી તો મગટ થયાં અંખાય
 માગે વર આપું રાજ,
 નહીં જવાદેડી તુજ માઝારે
 રાજ કહે સુણો માવડીરે,
 મને શું પુછોછો પેર.
 જન જમવા હમણાં આવશે
 મારેમારે ખાતું પડશે ઝેર,

તથી આછાતું મરણું રે.
 મારે છવીને શું કરણું રે
 હયા કીધી ત્યારે દેવીએ.
 અન્ન તણું ભંડાર
 અનેક જોડા એવા જમે
 પણ ખુટે નહીં લગાર.
 અંમ પુરણ એમ કહેવાણા
 જગતમાં એમ ગવાણારે
 તે બળ તાર કયાં ગયું માડી
 મારી વેળા મારી માત
 આઝા દીવસથી અરજ કરું છું
 સાંભળ દુઃખની વાત
 નથી સેં લેખે લેતાં.
 સુપને દરસન નથી દેતારે
 કાલાં વાલા છે માહારારે.
 તું સાંભળ દિન દયાળ,
 અનેક પાપી આધાર્યાતેં
 ભક્તોની છે તું પ્રતીપાળ

તારો મરે ભરૂંસો બ્રારીરે
 આશાપુરી કરો હમારીરે
 નહીં આવોજો માવડીરે
 મારૂં ધાર્યું તે ધુળજ થાય,
 આસરો બીજો નથી અમારે
 સાંભળો અંબે માય.
 બાળકને તો ઉરમાં લેધએ
 સમરેતો વેહલાં ધાધએ
 પાપ ધણાંમારે ઉઠ્ય થએલાં
 તે આડાં આવે છે આજ
 નહીંતો તાર કામ એક બલનું
 કરવું ધારો જો કાજ
 પાસુદેઘ સાથી બેડાં તે મત
 તમે પાતાળમાં પેડાં
 અંતર અરજ સાંભળોરે
 થાજો વાત ઉપર અસવાર
 દુઃખ દારીદ્ર દુરકરિ,
 મને ભવ સાગરથી તાર

આવ્યા વણુ છુટકે નથી

જીભે હું શું કહું કથી

૧૧

વારે વારે શું વિનવું

તું દીસે ચુટયો જાણુ

તાળ લાગ્યો તારા નામનો

તને અરપીને બેઠો પ્રાણુજ

ધર બાળક સવળું તાહાર

તેમાં કાંઈએ નથી તમાર

૧૨

લાલ ખોટની વણી તું અંબા.

ધરમ કરમની તું શેઠ.

હું અપરાધી કાંઈના જાણુ,

કર ઠાલા સંસારની પેઠ.

જન્મરે તમેંલાવળે માતા,

હુઃખ વેળા કરળે શાતા.

૧૩

તારા નામની લાલચ લાગી.

વા તેતો છોડી નવ જાય.

મારોકે મને જીવડો માતા,

દેલતતો શુણુ ગાય.

ભરસો મુજને છે ભાસી.
અંભા મને લેસે ઉગાસી.

૧૪

ગરબી.

હરી વેણ વાયછેર વનમા,
વિસત સોંભજોર મુજ વાણી.
ભલેર ભલે માતું આરામુર રાણી.
રઠ તુજ નામનીરે હો લાગી,
ભવની ભાવટ નાંખો ભાગી.
ભલે મહાકાળી માંહી પધાર્યા,
દુઃખીઆં કેરાંહો કામ સધાર્યા.
વાતો સધજેરે હો ચાલી,
સંધ આવેછે હરસન હાસી.
પ્રેમ કરીનેરે હો પાયે લાગે,
એસવા કેરી જગ્યા માગે,
તાપના દાહાડારે હો ભારી,
દુઃખ પામેછે નરને નારી.

વિસત ૧

વીસત ૨

વીસત ૩

રવીવાર રળીઆમણેરે હો બાણું,

બણે માંડયું છે વિવાનું ટાણું,

મન ગમતાહે ગરબા ગાવે,

સૌના મનમાં હરખના માવે.

વીસત ૪

બાહારની બેસવારે હો ખુબી,

તુંતો જીવેછે તમાસો વિલી.

તે નથી ઘટતુ હો માતા,

સેવકને કરવી ધો શાતા.

વીસત ૫

શી ખોટ પડીહો તાહરો ખજને,

તાહારા મનની વાતો કુણુ બણે-

કર મઠ મોટારે હો માડી,

ઝાઝા સેવક આબશે દાહાડી.

વીસત ૬

તે શું માત વાસનનેહે બણે,

ગામો ગામ ગુણુ તારા વખાણે.

વીસત વહેલારે હો ધાજે,

મઠ કરવા સેવકો લાવજે.

વીસત ૭

ધાર્યું કાંમ કરી હો વળજે,

લીક પડે મા વહેલા વળજે.

લુખળ દોસ કરે હો લાવો,

ઝાંઝ વગોડી માના ગુણ ગાવો.

વીસત ૮

મઠ કર મોટારે હો માતા,

સેવકને જેમ ઉપજે શાતા.

ખાંડના વાયુસાહો આવે,

ઝમરખ હાંઠી તકતા શોભાવે.

વીસત ૯

આરાશુરથીરે હો વહે લેરી આવો,

વાધ ઉપર અસ્વારી લાવો,

ખાંડોને ત્રીશુળ કરે હો ધારી,

કાળોમા સોભા બનાવો સારી.

વીસત ૧૦

મોટા હકિમનાં હામનડાં હોલાવો,

અહંકારીને પાયે નમાવો.

કળીજુગ કારમોરે હોમાડી,

ઝગમગ જ્યોત જગાવો પુલવાડી.

વીસત ૧૧

મન મુજ ધાર્યું કરજો લેહેરી,

મુખે કહ્યું તે જરૂર કરેરે.

દાંતત દીક્ષનીરે હો અરજ,

મુજ કામ ઉપર કર મા મરજ.

વીસત ૧૨

સુગમાં અમરનામ તુજ યાશે,
આળક ભક્તી ભલી શોભાશે.
કામ એક પળનુરે હાતારે,
શું કહું માણ વારંવારે.

વીસત ૧૩

વીસત માતની ગરબી,

અંબેમા ગરબે રમવાને વહેણાં આવો,
દેવનાં સાજન તેડાવો.

અંબે

તે ત્રાસ કેડ દેવ દેવીને તુતયાં,
મંડપ ભણારે શોભાવો,

અંબે

હાંડીઓ ઝમરૂખ તક્તા દિપાવે,
ઝગમગ જોગ જગાવો.

અંબે

અંબામા આવો વીસતને બોલાવો,
કાળીકા માતને તેડાવો,

અંબે

દક્ષિણથી દેવી તુળજ ભવાની,
બહુચર માતને બોલાવો,

અંબે

સરસ્વતિ મોર સ્વાશ્રમિ આવજો,
મ'ગા ગોદાવરીને લાવો.

અંબે

બ્રહ્માજી આવો બ્રહ્માણિના સંમથાં

સંકર ઉમીઆ શોભાવો,

અંબે

વિશ્વ લક્ષ્મીજી વહેલાં વહેલાં આવજો,

ગરૂડ સ્વારી થાઓ,

અંબે

કુળેર વરુણને અમ્ની દેવઓપતા,

વાયુતે દેવને ખોલાવો,

અંબે

સાત સાગરને સરીતાજી આવજો.

હરખે મંડપ ઓપાવો,

અંબે

અષ્ટકુળ પર્વતને નવકુળ નાગને,

હુંસેથી તેડાં કરાવો,

અંબે

વરનાય દેવ તમે આવેથી શોભસે,

સાજન ભલારે દેખાવો,

અંબે

નારદજી તમે આવો ભક્તી ભાતથું,

વેણા જ તરતો વખવો,

અંબે

નવ દુર માયે નીત નીત સેવીએ,

દુઃખના દળને મટાવો,

અંબે

ચંદ્ર મુરજ નવ હ્રિષ્ણ તારા દીપતા,
આવી માના શુભ આવો,

અંબે

સરવે સેવક જન તમેરે,

દેવનાં સામૈયા કરાવો.

અંબે

વિધ વિધ ભાતનાં વાળં વગડાવો,

પુત્રને મોતીડે વધાવો,

અંબે

આસન બેસન પુબચો કીલચે,

નીવેદના થાળ ભરાવો.

અંબે

ફળ પુત્ર મેવાને પાનનાં ખીડલાં,

મુખેવાસ રૂડા કરાવો,

અંબે

વીઝણા લઈને વાયુલા ઢોલીએ

માંડવડી ગવરાવો,

અંબે

હળી માત સૈ ગરબે ખેલજે,

સેવકના મન ધણું ભાલે,

અંબે

સમરે તેની મા સદાસહાય કીલચે,

આપો ભક્તીનો લાહાવો.

અંબે

દીન દીન અતીસે ઉમંગ કરાવજે,

મોટામોટા સંગવી લાવો,

અંબે

કાળી માંહા સદા કરણા રાખજો,	
કામ કાજ વહેતા વધાવો,	અંબે
બેકતના કામમાં વહેતાં વહેતાં આવજો,	
દુઃખીઆનાં દુઃખ સમાવો,	અંબે
દોષન દીલખ એવી છે અરજી:	
સંકટ વેળા સાહાય થાઓ,	અંબે

ગરબી.

રૂપાળી તો રંગ ભેર માત ઘેર લાગ્યાં,	
પ્રેમે માડયાં પુજવાને મો વડે વધાવ્યાં	રૂપાળી ૧
નારણને તો નેહ તારા નાંમ તણો લાગ્યો	
કીધો જ્યારે આંદલો દેશડંકો વાગ્યો	રૂપાળી ૨
નારણને ન્યાસ કીધો લાડ બહુલડાવે	
દેશને પરદેશથી તો સંઘ લાગ્યાં	રૂપાળી ૩
ધન્ય તારા તેજને હું જાઉં બલીદારી	
ગરીબોના દુઃખ કાપ્યાં અન્યના આધારી	રૂપાળી ૪
સહુના માંકડ મારી તે શીસ બોલાવ્યાં,	

કોસણુ કરબારનાં તે મંદીર ડોવાળ્યાં રૂપાળી ૫
 ઘેર ઘેર ગામ ગામ દેવીતું પુનઃજાં
 આવેળા તું રાશકરી બેઠી માત જાણી રૂપાળી ૬
 બાળ ઉપર માત માતી રોસનવી રાખો
 નામ તાર લાગે નહીં દયા દિવ રાખો. રૂપાળી ૭
 કાંતો ના થઈ ચાકરી કાંતું પાતાળે પેઠી
 નજર કરનેહ ધરી સુરી સધને બેઠી રૂપાળી ૮
 બાળ ઉપર પ્રેમકરી તેજ તો વધારો.
 દોલત કહે તુજ વીના બીજે નહીં આધારો ૩. ૯

ગરબી.

કળજકમાં કેસરાતું મોટી જવાંની;
 તને રાત રાંણેમાંની;
 માતું નથી કયાંય છાંની; કળજકમાં ૧
 આંખોને લેળો બે બાળક તાહાર;
 નીવેહાં તેં લેવા માંડાં, થયા દુખીઆરા; કળજક. ૨
 ગામ લોક ચરચા કરે, કંન્યા કોઈ ના આપે;

આજકને બીક ધણી, કરે છે સંતાપ. કળજક. ૩
 ડાસીને જો મારીએ તો, સુખ થાય ભારે;
 ડાસીને તો ઉચકીને, નીકળા અંધારે. કળજક ૪૫
 કુવામાંહિ ખાટ નાંખા, નહીને ઘેર આળ્યા;
 માત બાહાર નિકળીને, ઘેર તો સઘાવાં. કળજક ૫
 શીદને ઉદાસ થાવો તમેને પરણાવ્યું;
 ઠાકોરની દીકરી ભાઈ તમે ઘેર લાંબું. કળજક. ૬
 તેથી તને ના ગમે તો આપે હું સમઝિ;
 પુષ્પ હગલો પોતે થયાં સાચ વધુ સાફ. કળજક. ૭
 મરતોલી મુકામ તાહારો દેશ ડંકોદીધો.
 વરખગીએ વાસ તારો દેવડીએ ઘીધો. કળજક ૮
 દોલત કહે દેવ દેખી કર્યું મન માફ
 મેમકરી પુજે તો તેનું થાય સાફ. કળજક ૯

ગરબી.

રંગતાળી રંગતાળી કાળીમાંતો રંગતાળીરે.
 ભલે ભલે આરા સુરવાળી,

કાળીમાં તો રંગતાળીરે	૧
ત્યારનાં માતાજી મંદિર પધાર્યા, ત્યારની છેરે દીવાળી	કાળી ૨
આનંદ અતીસે દીલમાં થાય છે. દરશન તાહારાં ભાળા	કાળી. ૩
નરનારી ઘણા ઘણા ગુણગ યછે, દયાંનમાંડે છે તાળા	કાળી ૪
આંગીઓ પાવેને જોન જગાવે. શોભા બનાવે સારી	કાળ ૫
પાએ લાગે છે ને મો જો માગે છે સાંભળને તું દયાળી	કાળી ૬
મોકલો મંડપ કરોને માતા મેડોને બારી જારી	કાળી ૭
સેવક આવે છે કલ્પ પુત્ર લાવે ધુપ દયાંન આરતી રૂપાળી	કાળી ૮
ઘોડીઆં લાવે છે શ્રી દળ ચડાવે થાળ લાવે બહુ ભારી	કાળી ૧૦
ધન્ય તારા તેજને જાઉં બલહારી	

હવે થાળે વાધે અસવારિ	કાળી ૧૦
સર્વ સેવકને સદા સહાય કરજો	
દુઃખીઆં ઉપર જો ન્યાણી	કાળા ૧૧
આશા કરો તેની આશ પુરી કરજો	
સદા રહેજો હીતકારી	કાળા ૧૨
રટણુકરે તેને રાજીમાં રાખજો,	
કોઇનિ નહીં ઓશીઆળ	કાળા ૧૩
ખરાખરા ખ્યાત્રી નીત પડછા દેખાડજો,	
વંદુ હું વાર હજારી	કાળા ૧૪
ભુક્ત ચુક માફ કરી મેહેર કરો માવડી,	
દોલત જય બત્તીદારી.	કાળા ૧૫

(બહુચરાજીનો શંદ)

બળધારી તું બાળા,
 બહુ રંગીલા બહુ રૂપાળા.
 સંનખત પુરના કુહો વાળી;
 કદલાચાળા કાંખીચાળા નેવર વાળે,
 ધુંધર ગાજે ઝાલ ઝાલુકે ટીલડી ઝરકે,
 નેજ ફરકે મરધ તણી અસ્વારી માતા,

ચૈદ ભુવનતુ દાતા.

હારએ કાવળ નાક વાળી.

ભલે ભલે તું બહુચર બાળા,

મસ્તક હામણી મોગરમે હેકે,

કસ્તુરીને કેસર;મેહેકે;

વરછા રૂપે વેદ લળકે,

ઝાંમણ દોરો ઝાલ ઝળકે.

ઝાલર ઝમકે ધુવર ગાજે અંતર મેહેકે,

અંગ બરાંબે કેશ કળા પુલ શોભે કાંને,

કંકળ સુદી કાળજી ચોપે,

મુળ તંબોળ માદળ શોભે.

શાંનખલપુરને ચોક બીરાળે,

સંઘ ઉગમણે ગોળે છાળે,

પાડા પીધા બોલકે માર્યા.

મગ ઉગાર્યા મુગલ કેરી ફેજ પધારી,

માંહી મુસલમાન માન મુબેદારી.

સવરસો મરઘા માર લીયામા,

કુકડીયા ભોજન કીયામા.

એક અખાવર એમર રહ્યો મા,
 દેઠ બેઠો થયો મા,
 બહુચર કાંનો શદ ગયોમા,
 પડતો મરવા સમરે માય
 નહિ આવો કોણ નમસે પાપ,
 સોના મીઠુળ ઝાડ્યુ હાથ;
 બહુચર આત્યાં આપે આપ.
 માર્યા મુગલ તોડું હાર,
 આલ ધરતી કરું એકાકાર;
 ભારથ રચીઓ ખુબ ભંડારમાં.
 રથ ખેચીને નીરખે ભાણ.
 ત્યાં નરહરજી નરતે જાણ;
 કાળ ચડ્યોછે કેડે ઓળ.
 બળદાસી દાપીતે વાર,
 મુગલ તણાં લેવાને રાજઃ
 ભકતાં કરે કરવા કાજ,
 ચાર છબીસા છોગાં વાગી,
 બગીચો હાકેમ તું બળદારી:

તારી ગતિમાં શીવના બુજે.

ઊમા વિશ્નુ ભેદના પામે,

ભુપ વડા તુમ ચરણાં શેવે;

ચોસડ જોગણી પુજે દેવે.

મુગલ માતર ભેળા થાય

સકિત તણે મઢલડવા જાય;

રાતાં લોચન રીસના માય.

ત્રીસુળ લેકને બહુચર ધાય,

ડમ ડગ તારાં ડાકલ વાગે,

ભેર ભુગળતો ભારધ માજે,

નવસેં નોખતો ગડ ગડે.

બહુચર દૈત્યાંસું લડે દૈત્ય લડતાં વેટ વચે.

કંકાહામચે ભેભાંણુ પડે. પંડ્યાણુ લડે.

મુગલ ઉપર કોપી માય

ત્રણુ ભુવનમાં ખખર થાય

ડાંભેલા કાંભાગ્યાં જાય

સુર ચઢયું ત્યાં બહુચર માય

હાંહાં કરતાં જોડ્યા હાથ.

અમે કીધી મા અનરણ ધાત.
 બહુચર માતા પકડો બાંહય
 ખપીઆ મરદા સજીવન થાય.
 ચાર જુગમાં અમર થાય
 બલા લલા મુખાસંધે જાય
 મા બેઠાં છે ચુવાળ માંહય
 બહુચર તારે રૂપ વણાંમા
 ભાટ પ્રાંમણ વેદ જણે મા
 સેવક સાંભી સરત કરો મા
 દુઃખ દારીદ્ર દુર કરોમા.
 બહુચર માતા મોહ મડાડ
 સકતી મા સરસ્વતિ સહાય.
 મહેર કરે તો મોજપાવું
 નીત નવા ગુણ છંદ બનાવું
 કવીઓ જણી કાજ સુધારો
 બાળક જણી વેલ વધારો.
 દરસન દેવા દેશ પચારો,
 શીસન માવે સેવક તારો.

મટમાં ગાઝું નીત ધુણુ સારો.
 ધુણુગાઉ છું બહુચર તારો,
 ઘન આપો મારમ રથ મંમાય
 કરજોડીને અન્નુ ગાય
 લજી લજીને લાગું ગાય.

છંદ બીજો

સમર સારદા માત મોટી ભવાંનિ
 ગાસદ જોગણિ દેવ મુખે વખાંણી
 મોટી ચુદડી મસ્તકે મોડ છાજે.
 માતા બહુચર ગોખ મહયે બીરાજે
 અતી તેજ તાર નવે ખંડ માંહી
 દેવી આદ્ય શકતી માતાનું કહેવાયે
 હીપડ જોત તારી ભવાની સદાજે
 પ્રતો તો તજા માત કાળી કજારી
 સીવા ર્યાંભવિ બહુચર તુજ ખાળા
 ભલુમુખ હીકે મહા દુઃખ ભાજે

૧

માતા ૨

માતા ૩

માર્યા શુંલની શુભને સંક મુંડ,
 મહિષા સુરના ક્રીધા સતખંડ,
 ત્રીશુળ ધારીને દેખતાં હૈય ભાજે.
 પુત્રુ માતને ભાવથી ભક્તિ આંણી,
 દેવ મારકંડેને વેદે વખાંણી;
 પાએને પુરે ધુવરી નિત્ય ગાજે
 ધર્યા પુષ્પ કંઠે વાળું માત ઓપે
 દીપક જોત્ય તારિ રવીત્રણ લોક
 વેણા વાંસકંસીયા ચરડા કવાજે.
 મલ્લી કાજ રાખી રાખને તીકાંજ,
 સીનો પુરૂષ ક્રીધો માતા બહુચરજ;
 ધણું શું વખાણું પાળો પ્રહ્લ્યાજે.
 શંભુ નાથ જોડી નીત્યો હાથ રહે છે.
 મુખે બહુચરા બહુચરા એમ કરે છે;
 ભાણે સાંભળે તે તણું પાપ ખાજે.

માત ૪

માતા ૫

માતા. ૬

માત ૭

માતા ૮

અંબામાની મરખીંડે

આવિ સરહ પુનમની રાત;	મા જીતણુ જીતવાને	
નાદાવા આન્યાં અંબેમાત;	મા જીતણુ જીતવાને.	
માનો માંન સરોવર આરો;	મા જીતણુ	
તાહારો જુગમાં જળકુળ પારો,	મા જીતણુ	૨
વાર સરોવર લેહેરે જાયરે;	મા જીતણુ	
ભત્તે આરાસુરની રાયરે;	મા જીતણુ	૩
સરોવરનાં નીરમળ પાણી;	મા જીતણુ	
નાટાવા આવાં આરાસુર રાણી	મા જીતણુ	૪
જે કાઠ માંન સરોવર ઝીંતે;	મા જીતણુ	
તેનાં બદન પુલ સાંખીતે	મા જીતણુ	૫
નાહાંના હાંતે અંબા લેહેરી;	મા જીતણુ	
માયે નવરંગ ચુંદડી પેહેરી;	મા જીતણુ	૬
માને માંયે મુગટ બીરાજે;	મા જીતણુ	
ઉપર હિરલા જડેલા છાજે;	મા જીતણુ	૭
પેહેરી પેહેરી મોતીની વાળી;	મા જીતણુ	
કાળી ગાંઠીએ મોતીયાં વાળી;	મા જીતણુ	૮

કુચેદાર હીરાના લજકે;	મા હલણ	
માને કાંનેતે કુંડળ ઝળકે;	મા હલણ	૯
પેહેરયો માયેતે નવરંગ ચુદા;	મા હલણ	
માનો રંગ બનોછે રૂડો;	મા હલણ	૧૦
દર આંગળીયે વેઢને વીંટી;	મા હલણ	
માહ છંદછે ઝીણી લીટી;	મા હલણ	૧૧
પાયે કલાંને કાંબીઓ બીરાગે;	મા હલણ	
માહ ગોવાચર ધુવરી ગાગે;	મા હલણ	૧૨
માયે પેહેરો તે કસબો સાળુ;	મા હલણ	
બાણે પુનમનું અજવાળુ;	મા હલણ	૧૩
કરી વાઘ ઉપર અસવારી;	મા હલણ	
કરમાંહે તે ત્રીસુળ ધારી;	મા હલણ	૧૪
દાલતને કરડો કીધી;	મા હલણ	
ભીડ વેળાની ખબરો લીધી;	મા હલણ	૧૫

અંબા માનું પરમાત્મીયું ૧

અંબા તપાસીએ, પાપથી નાસીએ;

ને થકી ભવ તથા કંદ ભાગે.

૧

મોહથી જાગને, ખટપટ ત્યાગને;

વરમળા વાદળ સીર આવ્યું.

અલીમાંને આથડે, તેમાં કાંઈ નટી જડે,

ફાગટ કંદમાં કાંઈના કાંઈ.

અંબા ૨

કાળ કેડે ફરે, પાપ વીંટલ વળે;

ધારયું તે તાહરે ભાઈ ધુળ થાસે.

દિન દીન જાયછે, આયુસ પત્તાયછે;

અંતે વેળા બધું દુર નાસે.

અંબા ૩

ફાવેજે દાવમાં, અલીમાંન લાવ્યમાં;

તેથી કારજ તાહરે સીદ્ધ થાસે.

સુમતથી સમરીએ, ચીત ચરણે ધરી;

દોલત દુખડાં દુર જાસે.

અંબા ૪

પરભાષા

- સાંભળો માવડી, વાર કેમ આવડી;
 ભકતાંની ભીડે મા વેહેનાં આવો. ૨
- અનક ઓધારીઆ, બુડતા તારીઆ;
 ગણીત ગણતાં તેનો પાર નાવે. સાંભળો ૨
- વિમળ વારે ચડી, જેમ નંગ વિંટી જડી;
 તે રીતે પુત્રને પાર પાડ્યો.
- કરી અમર નાંમના, પુરીમન કાંમના;
 સંસાર સારને તે દેખાડ્યો. સાંભળો ૩
- મોતીસા વાંણીઓ, જુગતમાં જાંણીઓ;
 તે તણાં ઝાઝ મા તેંજ તાર્યો.
- વલ્લવ રસના વસી, આયક્ત ગઈ ખસી;
 ભવીક ભકતાંનાં તેદુખ વાર્યાં. સાંભળો ૪
- આંધળાં આંચને, પાંગળાં પાંખને;
 વાંઝીઆં પુત્રને લેઈ ખેલાવે.
- નર ધન ધન મળા, મનોરથ સેફળા;
 સ્ત્રીડ દોષેતને માત્ર લડાવે. સાંભળો ૫

અંબામની લાવણી

આદ્ય શકમીનુ અંબાય,

હું તો લાગું તોરે પાય

માણ મેહેર કરો મંભાય

એક ચરણ કરે

માતુ આરામુર પટરાણી,

તને નવે ખંડમાં જણી

વેદ ચારેમાં ની તારૂં ધ્યાન ધરે

૧

તારો આરામુરમાં કામ ત્યાંતો રેણ કીધો વાર,

ઘણાં કૃપા સેવકનાં કામ તેનો પાર નથી

તારો ચારના પામે શેષ, દયા ન ધરે છે માહેષ

અંબા શોભે બાળેવેશ, મુખે કહું છું કથી

૨

વેગે ચાર ભગની તારી એક એકથી અધીકારી

દર્શન કરે નરને નારી, તેનાં દુઃખ હરો

બહુચર મૈયાતું બળદાળી તને સનખસપુરમાભાળી

પાવામદ વસે મોરા કાળી વાત શ્રવણે ધરો

૩

તુળજ મૈયા બાળે વેશ તેતો રહેછે દક્ષિણ દેશ

ટાળ્યો હત્ય તણો પ્રવેસ બેડા આસન કરી
 ચારે ભમની ચાહરા જાળે અંબા અડાલજ ખીરાજે
 સંકટ સેવક જનનાં ભાજે એવી મેઢર કરી ૪
 અડાલજની રૂડી વાગ્ય તેમાં પ્રગટ થયાં અંબાય
 સા કો ભાગેનેરે પાય દેવી છે સનમુખ
 કીરપા કરી તે કેમ જાણી માએ વાગ્યે ભરીયાં પાણી
 એ મોટી કીચી એધાણી ટાળ્યું નગરીનું દુઃખ ૫
 સ્થંભ કીધા છે ત્રિશાળ તેમાં સાત કયો છે માળ
 તેમાં શોભે બહુચર બાળ વાહન મુમ તણું
 એવી અદ્ભુત શોભાસારી બનીયું કામ મીના કરી
 તેમાં નિર ભર છે નારી દીસે પ્રાક્રમ ઘણું ૬
 ચીત્રામણ તણો નહીં પાર કાઢવા હસ્તી હારેહાર
 મગથીઆનો નાવે પાર તોડયાં નવ દુટે
 વાત ટાપી નાળે જાણી બારે કોસે ખેડ્યાં પાણી
 પ્રભાતે હતી તેમ ભરાણી નીર નવ ખુટે
 તે સૌ માજીનો પ્રતાપ. પછી મંદીર બેડાં આપ
 ટાળ્યા સેવકના સંતાપ સોભા સરસબની
 મંદીર મધે બેડાં માત ચઢતાં પગથીઆં છે સાત

માએ મહમ આદ્યું દાવે સોએ પારસમણી ૮
માએ ધરીયા છે શણગાર શીરા મુગટ શોષે સાર
કંઠે એકાવળ રાર એના દાથે ચુડી

પુનેમના દીન એાછવ થાય સરવેગામ આવી ભરાય
ગરબા પંચ મળીને ગાય અખાદીશે રૂડી ૯

આવે નવરાત્રીના દીન રૂડાં સોભાવે લોવન
જેઠ જેઠ હરખે માનુ મન માણ ગરબે રમે
દ્વામ આહમને દીનથાય ધુત ખીર ખાંડ હો માય
ધણાં શ્રીફળ વવેશાય બ્રાહ્મણ લાડુ જમે ૧૦

ઓગણીસે એકત્રીસો જણું માસ અસાડ વખાણું
તીથી સામમની પરમાણું વદી પક્ષ સહી
માણ બ્રાહ્મણ મારી જત ઉત્તમ ટોળકી આનિનાત
ગુણ ગાય દીનને રાત તેને વાંમ કરી ૧૧

જમનાથ તારો દાસ નીજ અડાળજ છે વાસ
નીસદીન રહું છું તારી પાસ મૈયા મેહેર યરો
ગુણગાએ દોલતરાંમ નીસદીન સેવું તારો વાંમ
નોત્રે યરું પ્રમાણ અરજ જિરમાં ધરો ૧૨

અંભાજી માતાનો છંદ.

ધન્ય ધન્યરે તું અંબા માડી,
શોભે છે પુલાંની વાડી;
બહુ રંગીલી દેવી દયાળી,
આરાસુરના ટોડાં વાળી;
અંતર મહકે મોગર બહેકે,
સોળ કુળાનાં તેજ ઝબુકે;
તાહરો પાર ન પામે શેષ,
રૂઝું વર્ણવું જીભ્યા એમ
તા તાહયરા બળનો પાર ન માડી
તાહરા જય જપું છું દાડી
આગ્રા પાછો અક્ષર થાય
માફકરે તું મોરી માય
નવ જાણું પીગાળનો પાઠ
તુજ ભક્તિનો ઝાલ્યો ઠાઠ
છંદ ગાવાની ધ્વજા થઈ
હય કમળી તું રહે જે મધ

સરસ્વતી સમરં એ કરજો

મારે મત હિસે છે થોડી

જીજ્ઞાસા એ માવસો જરૂર

અંબાગુણ ગાઉ ભરપૂર

અંબા નાંમે ઓધર્યા પાપી

દુઃખ હરીદ્ર નાંબ્યા કાપી

નીર્ઘનીઆને આપ્યા ધન

વજ્રયાને આપો છે તંન

અંધને આંધ્યાં લોચન

દુઃખીઆના હરખાયાં મન

એવું જાણી શરણે આવ્યો

બળતા દુઃખ તેં બચાવ્યો

આધ શક્તિ તું અંબે માય

પ્રેમધરીને લાગું પાય

મહેર કરો મુજને મંભાય

તો મારા તોરા ગુણ ગવાય

આરાધુરમાં વાશ તમારો

જગમમાં જળ દળતો છે પારો

તથા જીવનની તું છે હાતા
 સેવકને કરજ્યો ધટશાતા
 માંન સરોવર સોભાવણી
 અંબા ઐદ ભોવનનાં ધણી
 માંથે મુગટ હધડે હાર
 તેની સોભાનો નહિપાર
 વાળે વાળ પરોવ્યો મોતિ
 દાંમણી જીળકે ઝળ હળજ્યોતી
 ભાલે ટીલડો સોભેસાર
 કાંને કુંડળનો ઝળકાર
 જાલ જીમણાં અંબર ચાડી
 સોભે છે પુલાંની વાડી
 બાહે બાબુ બંધજ સાર
 ચુડી કંકણનો ચળકાર
 દસ આંગળી એ વેઢને
 છંદ તણી છે જણી લીટી
 સાંકળાં કલત્રાં ને પુરસાર
 ઉપર જેર તણો ઝળકાર

અણુવટ ધમકા વાગે જોડ
 સોભા ખુખે બની છે તેડ
 ચોળી ચણીઓ નવલે રૂપ
 અણીઆરી છે આંખ અનુર
 દાંત દીસે દાડમની કળી
 મુખતે જદીસે વિજળી
 વાત્ર ઉપર સ્વારી માતા
 દેવ ભકતને કરકાં સાતા
 એવે ભોમી ચડી ઓમાર.
 દૈત્યતણા બળનો નહીપાર
 યગ્ન હોમ કોઠથી નવ થાય,
 બલિદાંન તો નવ અપાય.
 ગૌ અહ્મણને પીર વાળું,
 બળ વાંધું એણુ દેતાં તાળું.
 ધમ તાળુંતો કાઢે મુગ,
 પાપી બળ વાંધુ ભરપુર.
 સં કોને ઉગ્ગતવ્યો ત્રાસ,
 જીવ્યાની વાગુ નવ રહી આસ

દેવ ભક્ત તો ભેગા થાય અંબાને કરીયાદિ ગયા.
 સાંભળને તું અંબે માય હૈતાં દુઃખ સહયાં નવ બય
 વાધ ઉપર થાજ્યો માસ્વાર ઉતારો ભોમીનો ભાર
 મુણિ અરજ માએ કાંન હૈતાંતું ઉતારવા માંન
 બચ્યાં કેરૂં કરવા કામ અંબા મા કોપ્યાં તે કામ
 વાધ ઉપર કીધી સ્વારી નયણે, રીસ ભરી છે ભારી
 ભાલો ત્રિશુળ લીધું હાથ લડવાને હૈતાંની સાથ
 રક્ત લોચન રીસ નવમાય દેવ ભક્તનો હરવા સાહય
 ચંડ મુંડ કરવા ચક્રચુર બળ વધાર્યું છે ભરપુર
 ડાકને ડમરૂં ભેરી નાદ શોકો ને ત્યાં કરીઓ સાદ
 ચોસઠ ભોગણી બાવન, ત્રિર આગીઓ તેડાવ્યો રણ ધિર
 નવલાખ ભુતાવળ મળી બળે ડાકણ સાકણ મેળો મળે
 લેધ સેન્યન મારી હાક ત્રણે ભોવન ચઢયાં છે ચાક
 નવસેં નોખતો મઠ ગડે અંબા મા હૈતાં મુલડે
 રક્ત લોચન રીસ ન માય ત્રિશુળ લેધને અંબા ધાય
 હો હો હો હોકારો કરે વીસ ભૂજ કીધા તે પળે
 હૈતાંતું બળ અપરંમપાર હાર ન પામે તેહ લગાર
 જને શીવજીનું વરહાંન બળ, ભુજનું છે અલીમાન

દેવ જુએ વૈમાને ચડી દેત મરે જો નહિ આગડી
 દેવ ભગતને પીડા થશે ધર્મ પુન ધરતીથી જશે
 રખે હૈય મા આખા જાય સાંભળને તું અંબે માય
 વાંછી સુછી રક્તજ થઈ હૈયાંને રણઝાડ્યાં જઈ
 અષ્ટા દસ ભુજ તે વાર બળ ભર્યું છે અપરંપાર
 વાઘે કીધું જબરું જોર દૈતાંનો ઉતાર્યો તોર
 કેઇને બાઝ્યા આગે કરી કેઇને રોઝ્યા રણમાં વળી
 હોંકારે તુટેછે પાહાડ, સમુગાં ઉખડેછે ઝાડ.
 કેકતો પુકે કાટીમર, અંબામા હોંકારે કરે.
 રણમાં જુદા મર્યું અઘાર, દેવીનું બહુ વાધ્યું જોર.
 રૂપીરના વરસે વરસાદ, મુખ ફરેછે મોટા નાદ
 ધરા ધુજે ભારજ ઘણો, ગર્ભ ગરેછે નારીતણો.
 માર્યા પગપાટુછે ઠેસ, અંબામાએ ક્રીધિ બેસ.
 તરવારોની તાળી પડે, સસ્ત્રે સસ્ત્ર ઘણાં આખડે
 બાલા ત્રિસુળ સાંગ અપાર, અથડાયે વરસે અંગાર.
 કેઇને વાઘ પંજથી હણે, વાજાંત્ર ઝાઝાં મડગડે.
 જાંબે વીજલાઈ ચમકાર, એવી લોચન છુટે ઝાળ.
 ત્રાહય ત્રાહય દેતાં દળકરે, પુશ્વોડેથી કાટી મરે,

દેવ વીમાન જુએછે મળી, દેતાં હળને નાંખું દળી.
 માળ્યા હૈતને ટાળ્યો ત્રાસ, દેવ ભકતની પુરો આસ.
 હૈતાં હળ વાળ્યો સંહાર, રણમાં વરત્યો જય જયકાર.
 દેવ પુષ્પનિ વૃષ્ટીકરે, જય જય જયમુખ ઉચરે.
 વીસ ભુજતે વીસત નાંમ, દેવ ભકતનું કીધું કામ.
 યેઠી વડ વડવાળી કહી, તારા નાંમનો પારજ નહી.
 ભેમીનો ઉતાર્યો ભાર, ધર્મ વધાવ્યું અપરંપાર.
 ધન્ય ધનરે તું અંબેમાય, તારું બળ કહ્યું નવ જાય.
 શાંતી થઈ શકિત થઈ રહી, શોભે છે આરાસુર માંહી.
 વિમળ કેરી કીધી વાહર, જાણે છે તે સખ સંસાર.
 દુનિયામાં દિવાળ્યું નાંમ, એવું અંબા કરીયું કામ.
 મોતીસાનાં તાર્યાં ઝાઝાં ભટ વહાવની રાખી લાજ.
 જોને તું છે જનુની માય, તેને તું ન્ય સાંની કહેવાય.
 મહેરકરોતો માહાસુખપાવું, નીત્ય નવજા છંદનનાવું.
 ભુલ ચુકની માફી કરો, અર્જ અમારી ઉરમાં ધરો,
 મારી લાજ છે તાહરાહાથ, રાત દીવસ મન કુંતમસાથ.
 અંતરની સૌ જાણો તેમો, મુખેથી સું કહિ અ અમા.
 બાળક તમ ઉપર પ્રીત, વરતાયો સૌ જાણો છે રીત.

મારે ભરૂંસો તારો ભારી, ગાઉ છંદ લેજો ઉરધારી
 આથ શકિતમાસાશ્વજ કરજો, વિપતવેળાવહેલાં મળજો
 અંત સમયતો શરણુતમારૂં, ભવસાગરનુ નાવ અમારૂં
 વળી વળી હું વંદુ મ'ય, દ્વિકર જોડી લાગું પાય.
 ઓમણીસ સડસઠ કેરિ સાલ, પોષ કૃષ્ણ પક્ષ રસાળ.
 પંચમી ગુરૂ ગુણુ ગાઉ વણા, ન્યાસ કરો નવરાખો મણા
 દિલમાં છે દરસનનિ આશ, પ્રેમ કરીને રાખો પાસ,
 અંતર આશા પુરી કરો, બાળક જાણી વહેલાં મળો,
 દોલત દિલમાં એવું આલ, આશા પુરે અંખે માય.
 મંન કલ્પના પુરી કરો, ભકત છાપ પડછો ધેયો ખરો.
 નહિ ખમને આવે ખોટ, સમર્યા પહેલી દેજ્યો દોટ.
 તારક નામ છો તારો તમો. એવિ અરજ કહું છું અમો
 અનેકપાપી ઓઢાર્યા માય, મુજનેપણુ મા કરજો સાહય.
 ડાળીમાં તો કરૂણા કરી, માધા ઉપર મેહેર વરી.
 ચીનુભાઈની ચીંતા ટાળી, હરીભાઈ ઉપર હૃદવાળી.
 આવે પારે પુરો આશ, ગાવેછે એમ દોલત દાસ,
 મેહેર કરીમા મઠ સુધારો, દરસન દેવા દેશ પધારો,
 પારા કરે નામ વધારો, રસના એનીત્ય ગુણુ માઉ તારો,

રેશ વિદેશી આવે જન, ત્રેમે મા થાને પ્રસન્ન.
 દુઃખ હારીદ્ર કાઢે દુર, મહીમા વચારને ભરપુર.
 પુરે તેની પુરજ આશ, ભકત રૂઢયમાં પુરને આશ

વીસત મા તની ગરબી,

આવી કાળીમા કરૂણા કીધી	મા વીસત વડકાળી
ભાતી ભકનાની ખમરો લીધી	મા વીસત ૧
આવિ કાળીનો મઠ સોમાવ્યો,	મા વીસત
મઠ નવરંમ ખંગણા ખનાવ્યો;	મા વીસત ૨
તેડા યાં તેં કાળના કાળી,	મા વીસત
આવ્યાં આવ્યાં તે ખલુચરા ખાળી;	મા વીસત ૩
મઠા ટાળી તુળજ તેડાવો,	મા વીસત
સૌ દેવનાં સાજન આવો,	મા વીસત ૪
ધાટડીએ કુસડાં વેરાણું,	મા વીસત

કંકુ કેસરની ગાર મસાણું;

માંડ સીંદુરની ઓકળી પડાણું,

કેળાં કેરા માંડવ રાપાણું;

સોના રૂપાના બ નેડ ઢળાણું;

ઉપર ઝગમગ નેત જગાણું;

માને પાટ ઉપર પંધરાણું;

સોના રૂપાના પુત્રડે વંધાણું;

રમે રમે ભવાનિની ટાળી;

માયે કેસર નાંખી રંગ દોળી;

માણ હસી હસી લેછે તાળી;

રમે રમેછે મોતીયાં વાળી;

નથી જુગમાં તાહરો નેડો;

હવે ચાપના પડદા તોડો;

અબા સદાય સહાયકુળ રહેજો;

લીડ વેળા ૧ ખમરો લેજો;

લેળી લગીને પાયે લાગુ;

મન ગમતી મોજો માગુ;

માણ હેતે હસીને બોલો

મા વીમત ૫

મા વીમત

મા વીસત ૬

મા વીમત

મા વીમત ૭

મા વીસત

મા વીસત ૮

મા વીસત

મા વિસત ૯

મા વિમત

મા વીસત ૧૦

મા વિસત

મા વીસત ૧૧

મા વીસત

મા વીમત ૧૨

મા વીસત

મા વીમત ૧૩

મા વીસત

માણ પ્રેમના પડદા ખેલો;
મારે મોટીતે ઓથ તમારી;
દાસ દોલત જય બલીદારી;

મા વીસત ૧૪
મા વીસત
મા વીસત ૧૫

પ્રભાતીયુ' ૧

સમરે સાહયજ કરો
જુગમાં જેમ મા સોમા પામું
ચાલતાં વાટમાં; વનમીરી ઘાટમાં
પાંછીના પંથમાં પાર પાડો
અગ્ની અ દે નદી વાયુ વલ્લભે નદી
તાપ તીમર તમે દુર કાઢો
દુખ હરીત જસે:
ખમ્બ સાગર થશે,
જે હોય પુરણ પ્રીતતા ટારી;
અંબા અતરે મહતો ફેરા ફેરે
જુગમાં કીરતી હોય સારી
જનમ મરણ મટે. ચોરાસી સીર ઘટે;

વીંધંઉ વહેલાં હરો

૧

સમરે ૨

સમરે, ૩

મન મનોરથ પુરો માતા

દોલત સાહાય છે ગુણનીત ગાય છે

દુખ વેળા કરો સુખ સાતા

સમરે ૪

સમાપ્ત.

